

Sygn.akt III AUa 566/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Teresa Suchcicka

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2017 r. w B.

sprawy z odwołania W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 czerwca 2017 r. sygn. akt III U 203/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. na rzecz W. G. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Bożena Szponar - Jarocka SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Teresa Suchcicka

Sygn. akt III AUa 566/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 7 marca 2017 r. odmówił W. G. prawa do wznowienia postępowania w sprawie wypłaty emerytury za okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r.

W odwołaniu od tej decyzji W. G. twierdziła, że wypłata emerytury winna być podjęta od dnia 1 marca 2015 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że wniosek o przywrócenie wypłaty emerytury wraz z wypełnionym formularzem „poświadczenie życia i zamieszkania emeryta lub rencisty” został złożony do ZUS w dniu 28 października 2016 r., a zatem podjęcie wypłaty emerytury było możliwe dopiero od dnia 1 października 2016 r. zgodnie z art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 2 czerwca 2017 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał W. G. prawo do wypłaty emerytury za okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że organ rentowy decyzją z dnia 14 sierpnia 2001 r. przyznał W. G. prawo do emerytury począwszy od dnia 1 lipca 2001 r. Emerytura przekazywana była przekazem zgodnie z wnioskiem odwołującej na rachunek bankowy, zaś korespondencja kierowana na wskazany przez odwołującą adres (O. ul. (...)). W dniu 9 stycznia 2012 r. odwołująca poinformowała ZUS o zmianie rachunku bankowego. Adres do korespondencji pozostał ten sam. Różnego rodzaju korespondencja kierowana przez ZUS na adres odwołującej wracała z adnotacją poczty, że adresat „wyprowadził się”. Z tych względów ZUS dwukrotnie zwracał się do Powszechnego (...) z wnioskiem o sprawdzenie danych adresowych odwołującej i poświadczenie jej życia. Z informacji z tego systemu wynikało, że na dzień 15 marca 2013 r. i 23 stycznia 2015 r. odwołująca w dalszym ciągu była zameldowana pod wskazanym adresem. W dniu 13 lutego 2015 r. ZUS przesłał odwołującej na wskazany adres odpis PIT za 2014 r. i poświadczenie dalszego istnienia prawa do pobierania świadczeń w terminie 14 dni ze stosownym pouczeniem o możliwości wstrzymania wypłaty świadczeń. Ta przesyłka była dwukrotnie awizowana i wróciła pocztą w dniu 5 maja 2015 r. (prawidłowo dniu 4 marca 2015 r.) z adnotacją „zwrot, nie odebrano w terminie”. W dniu 11 marca 2015 r. organ rentowy, nie czekając na upływ zakreślonego terminu, wydał decyzję o wstrzymaniu wypłaty emerytury od dnia 1 marca 2015 r., której nie próbował doręczyć odwołującej (decyzja została tylko załączona do akt rentowych). W dniu 28 października 2016 r. odwołująca stawiała się w ZUS celem „odwieszenia” emerytury i przelewania jej na konto bankowe. Podała, że wcześniej przebywała za granicą. W dniu 3 listopada 2016 r. ZUS wydał decyzję o wznowieniu wypłaty emerytury odwołującej z dniem 1 października 2016 r., a w dniu 8 listopada 2016 r. odwołująca powiadomiła ZUS o zmianie adresu zamieszkania i adresu do korespondencji na ul. (...) w O..

Sąd Okręgowy odwołał się do art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), zgodnie z którym w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2. Sąd uznał, że w niniejszej sprawie istnieją podstawy do wznowienia wypłaty emerytury od dnia 1 marca 2015 r., a nie od dnia 1 października 2016 r., który organ rentowy przyjął, dlatego że dopiero w dniu 28 października 2016 r. został złożony wypełniony formularz „poświadczenie życia i zamieszkania emeryta lub rencisty” i wniosek o podjęcie wypłaty. Sąd zaznaczył, że jedyną przyczyną wstrzymania wypłaty emerytury była okoliczność, że korespondencja kierowana do W. G. wracała niedoręczona z adnotacją poczty (listonosza), że odwołująca się wyprowadziła. Było to skutkiem wyjazdu odwołującej za granicę. Przesyłka nie była awizowana.

W ocenie Sądu wstrzymanie wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych wymaga uprzedniego wydania przez organ rentowy stosownej decyzji, o czym świadczy treść art. 134 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym decyzji o wstrzymaniu wypłaty świadczeń nie wydaje się w przypadkach określonych w art. 102 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 3 tej ustawy (a więc jedynie wówczas, gdy prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustalo z upływem okresu, na jaki to świadczenie zostało przyznane, oraz gdy prawo do renty szkoleniowej ustalo z upływem okresu, w ciągu którego przysługiwało uprawnionemu). To oznacza a contrario, że w razie zaistnienia wszystkich innych przypadków powodujących wstrzymanie wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych organ rentowy jest zobowiązany wydać (i doręczyć zainteresowanemu) uzasadnioną decyzję o wstrzymaniu wypłaty świadczenia, w której oprócz elementów określonych w art. 107 k.p.a. powinna zostać zamieszczona informacja o dacie wstrzymania wypłaty świadczenia (§ 33 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe; Dz.U. Nr 237, poz. 1412 z póź. zm.). W niniejszej sprawie z niewidomych przyczyn zaniechano doręczenia tej decyzji o wstrzymaniu wypłaty świadczeń, dlatego ta decyzja nie wywołała żadnych skutków prawnych. W orzecznictwie przyjmuje się, że wstrzymanie wypłaty renty (emerytury) nie następuje z mocy prawa w związku z zaistnieniem warunków określonych ustawowo, ale wymaga wyraźnego oświadczenia organu rentowego podjętego w stosownej formie, czyli decyzji, która powinna być doręczona osobie zainteresowanej z podaniem przyczyny wstrzymania i z pouczeniem o terminie i sposobie odwołania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1981 r., II UR 11/81,

OSNCP 1981 nr 9, poz. 180, OSPiKA 1982 nr 7-8, poz. 102, z glosą H. Szurgacza; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 marca 1995 r., III AUr 174/95, OSA 1995, nr 4, poz. 39). W takiej sytuacji wstrzymanie wypłaty nie ma charakteru czynności "czysto" faktycznej, a zaprzestanie wypłaty świadczenia (bez uprzedniego wydania i doręczenia zainteresowanemu "formalnej" decyzji) powinno być traktowane jako błąd organu rentowego, który rodzi skutek w postaci obowiązku wypłaty świadczenia za okres 3 lat wstecz, licząc od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o podjęcie wypłaty świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 1998 r., II UKN 171/98, OSNAPiUS 1999, nr 16, poz. 521; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1999 r., II UKN 19/99, OSNAPiUS 2000, nr 18, poz. 694; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 309/13, OSNP 2015, nr 6, poz. 82, OSP 2016, nr 10, poz. 90).

Sąd zaznaczył, że kwestie zasad i trybu doręczania pism w postępowaniu administracyjnym zostały uregulowane w rozdziale 8 działu I Kodeksu postępowania administracyjnego. Generalną zasadą doręczania pism osobom fizycznym, wynikającą z art. 42 k.p.a., jest doręczenie bezpośrednio do rąk adresata w mieszkaniu lub miejscu pracy (§ 1), w lokalu organu administracji publicznej (§ 2) bądź w każdym miejscu, gdzie się adresata zastanie (§ 3). Jest to tzw. doręczenie właściwe. Użyte w przywołanym przepisie pojęcie "mieszkanie" oznacza miejsce, gdzie osoba fizyczna faktycznie zamieszkuje. Okoliczność ta musi być każdorazowo znana organowi prowadzącemu postępowanie, aby możliwe było doręczenia urzędowej korespondencji przede wszystkim bezpośrednio do rąk adresata. Zapewnieniu tego warunku służy unormowanie zawarte w art. 41 § 1 k.p.a., zawierające obowiązek stron oraz ich przedstawicieli i pełnomocników zawiadamiania organu w toku postępowania o każdej zmianie swego adresu, natomiast zgodnie z § 2 tego przepisu w razie zaniedbania tego obowiązku doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny. Poza doręczeniem właściwym, ustawodawca przewidział ponadto inne formy doręczenia pism, mające charakter uzupełniający, w tym określone w art. 43 k.p.a. doręczenie zastępcze, tj. w przypadku nieobecności adresata, do rąk dorosłego domownika, sąsiada lub dozorecy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi. Natomiast na zasadzie art. 44 § 1 pkt 1 k.p.a., w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43 poczta przechowuje pismo przez okres czternastu dni w swojej placówce pocztowej – w przypadku doręczania pisma przez pocztę. Równocześnie, w myśl § 2 omawianego przepisu zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata. W przypadku niepodjęcia przesyłki w tym terminie, zgodnie z art. 44 § 3 pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia. Stosownie do art. 44 § 4 k.p.a. doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy. Powołany przepis ustanawia tzw. fikcję prawną doręczenia. Organ administracji publicznej może skorzystać z tego domniemania wyłącznie w sytuacji, gdy pismo kierował na prawidłowy adres strony i jeśli uczynił zadość wszystkim wymogom określonym w powołanych wyżej przepisach procesowych. Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie, dlatego odwołująca nie może ponosić skutków nieprawidłowego doręczenia przez pocztę. Pomimo przebywania przez odwołującą za granicą, czy też nawet w razie zmiany adresu, powyższe wymogi winny być zachowane. Dodatkowo Sąd podkreślił, że decyzję o wstrzymaniu wypłaty emerytury wydano w dniu wysłania do odwołującej poświadczenia dalszego istnienia prawa do pobierania świadczeń i nie poczekano do upływu wyznaczonego 14 dniowego terminu do złożenia tego dokumentu.

Z powodu tych okoliczności Sąd uznał, że organ rentowy nie doręczył decyzji o wstrzymaniu emerytury, a wznowienie wypłaty świadczenia powinno nastąpić od miesiąca jego wstrzymania, czyli od dnia 1 marca 2015 r. Nie może mieć miejsca sytuacja, w której niedopatrzania i błędy organu rentowego wywołują ujemne konsekwencje dla ubezpieczonej, w szczególności w postaci pozbawienia należnego świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 czerwca 2016 r., III AUa 788/15, LEX nr 2110631). Wobec tego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przyznał W. G. prawo do wypłaty emerytury od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r. na podstawie art. 135 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 134 ust. 1 pkt 2 oraz art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 887) poprzez uznanie, że ubezpieczona ma prawo do wypłaty emerytury za okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r. Organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w całości i oddalenie odwołania. Wniósł również o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W. G. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku organu rentowego zawartego w decyzji z dnia 7 marca 2017 r. Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że istnieją podstawy do wypłaty emerytury W. G. za okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r. Takie ustalenie jest możliwe po analizie okoliczności poprzedzających wydanie decyzji z dnia 11 marca 2015 r. wstrzymującej wypłatę W. G. emeryturę od dnia 1 marca 2015 r. oraz okoliczności następujących po dacie jej wydania. Organ rentowy wydał tę ostatnią decyzję na podstawie art. 134 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm., zwanej dalej „ustawą emerytalną”), zgodnie z którym wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli osoba pobierająca świadczenia mimo pouczenia lub żądania organu rentowego nie przedłoży dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczeń.

W okolicznościach sprawy została spełniona przesłanka wymieniona w punkcie 2 ustępie 1 tego przepisu, ponieważ korespondencja wysyłana przez organ rentowy na wskazany (i niezmienny) przez W. G. adres jej zamieszkania wielokrotnie nie była podejmowana. Adnotacje na listach przesyłanych przez organ rentowy sugerowały, że adresat korespondencji wyprowadził się, wobec czego organ rentowy zasadnie dwukrotnie podjął próbę ustalenia aktualnego miejsca zamieszkania/zameldowania odwołującej. Uzyskane przez organ rentowy w dniach 15 marca 2013 r. i 23 stycznia 2015 r. informacje z Powszechnego (...) potwierdziły to, że znany organowi rentowemu adres zamieszkania W. G. jest nadal aktualnym adresem jej zameldowania, co skłoniło organ rentowy do przesłania odwołującej w dniu 13 lutego 2015 r. na jej adres odpis PIT za 2014 r. i poświadczenie dalszego istnienia prawa do pobierania świadczeń ze stosownym pouczeniem o możliwości wstrzymania wypłaty świadczeń. Odwołująca została zobowiązana do zwrotu druku poświadczenia dalszego istnienia prawa do pobierania świadczeń w terminie 14 dni. W dniu 4 marca 2015 r. przesyłka, po dwukrotnym awizowaniu, wróciła do organu rentowego z adnotacją „Nie podjęto w terminie”, a w dniu 11 marca 2015 r. organ rentowy wydał decyzję o wstrzymaniu wypłaty W. G. emerytury od dnia 1 marca 2015 r. Organ rentowy nie doręczył odwołującej tej decyzji. Dopiero na jej wniosek złożony w dniu 28 października 2016 r. wznowił wypłatę emerytury W. G. od dnia 1 października 2016 r. na mocy decyzji z dnia 3 listopada 2016 r. Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 7 marca 2017 r. organ rentowy odmówił odwołującej wznowienia wypłaty emerytury za okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r.

O ile organ rentowy słusznie ustalił aktualny adres i przed wydaniem decyzji z dnia 11 marca 2015 r. podejmował próby dostarczenia odwołującej korespondencji, to jednak sposób postępowania tego organu po wydaniu tej decyzji powoduje, że decyzja nie może wywoływać skutków w niej przewidzianych od dnia wskazanego w jej treści. To z kolei rzutuje na zasadność wydania obecnie zaskarżonej decyzji z dnia 7 marca 2017 r. odmawiającej wznowienia postępowania w sprawie wypłaty emerytury za okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r.

Sąd Okręgowy słusznie zwrócił uwagę, że decyzja z dnia 11 marca 2015 r. wywoływałaby skutki prawne, gdyby organ rentowy podjął próbę dostarczenia przesyłki zgodnie z zasadami doręczenia przesyłek, o których mowa w Rozdziale 8 Działu 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (k.p.a.). W razie niemożności dostarczenia odwołującej przesyłki w sposób przewidziany w art. 42 lub art. 43 k.p.a., na które Sąd Okręgowy powołał w uzasadnieniu swojego wyroku, organ rentowy mógł zastosować instytucję tzw. doręczenia zastępczego, o którym stanowi art. 44 ust. 1 k.p.a. Zgodnie z tym przepisem w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43: 1) operator pocztowy w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej - w przypadku doręczania pisma przez operatora pocztowego; 2) pismo składa się na okres czternastu dni w urzędzie właściwej gminy (miasta) - w przypadku doręczania pisma przez pracownika urzędu

gminy (miasta) lub upoważnioną osobę lub organ. Awizowanie przesyłki poleconej stwarza domniemanie faktycznej możliwości zapoznania się z treścią przesyłki, które oznacza przerzucenie ciężaru dowodu na adresata. Organ rentowy nie podjął takiej próby dostarczenia przesyłki (decyzji z dnia 11 marca 2015 r. o wstrzymaniu wypłaty W. G. emerytury od dnia 1 marca 2015 r.). Stanowisko, że wcześniejsze przesyłki nie były przez odwołującą podjęte w terminie i w rezultacie były zwracane nadawcy, nie zwalniało organu rentowego od podjęcia próby poinformowania odwołującej o swojej decyzji. Nieujawnienie odwołującej treści zaskarżonej decyzji stanowi błąd organu rentowego i powoduje, że decyzja nie mogła skutecznie wstrzymać wypłaty odwołującej emerytury z dniem 1 marca 2015 r. Dopiero z chwilą uprawomocnienia się taka decyzja mogłaby wywołać skutki prawne, a to – zgodnie z art. 477⁹ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego – mogłoby nastąpić, jeżeli w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia adresatowi nie zostało wniesione do sądu odwołanie od tej decyzji. Decyzja z dnia 11 marca 2015 r. nie została doręczona odwołującej, a to stanowi błąd organu rentowego. Decyzja niedoręczona skutecznie (choćby poprzez tzw. doręczenie zastępcze) nie mogła się uprawomocnić, wobec czego niniejsza sprawa nie może toczyć się w trybie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej (ponownego ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości po wydaniu prawomocnej decyzji), jak to sugeruje organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 7 marca 2017 r., odmawiającej wznowienia postępowania w sprawie wypłaty emerytury za okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r. Decyzja ta powinna być traktowana jako pierwsza decyzja w sprawie wypłaty emerytury za ten okres.

Mając na uwadze to stwierdzenie i okoliczności sprawy, należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że organ rentowy decyzją z dnia 7 marca 2017 r. niezasadnie odmówił wypłaty W. G. emerytury za okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r. Przepis art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej wskazuje, że w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2. Jeżeli natomiast wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznowia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu (art. 135 ust. 3 ustawy emerytalnej).

Skoro skutek błędu organu rentowego decyzją z dnia 11 marca 2015 r. nie wywoływała skutków prawnych w niej przewidzianych (tj. nie wstrzymywała wypłaty W. G. emerytury od dnia 1 marca 2015 r.), to organ rentowy winien był wznowić wypłatę świadczenia od miesiąca jego wstrzymania, a więc od dnia 1 marca 2015 r. Nie może mieć miejsca sytuacja, w której niedopatrzenia i błędy organu rentowego wywołują ujemne konsekwencje dla ubezpieczonej, w szczególności w postaci pozbawienia należnego świadczenia osoby, która swoim postępowaniem w żaden sposób nie przyczyniła się do powstania takiego stanu rzeczy. Wobec tego należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego o wypłacie W. G. emerytury za sporny okres od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 30 września 2016 r. na podstawie art. 135 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze, apelacja podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. (pkt I sentencji wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 98 ust. 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800, w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r.) – pkt II sentencji wyroku.

SSA Bożena Szponar-Jarocka SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Teresa Suchcicka